

set, at der i saa Henseende i Lydsland er bleven gjennemført en Revision af Hærvæsenet, hvor man netop har taget væsentligt Hensyn til Befolkningens Tilvæxt. Nu er det i Diebliffet lidt vanskeligt at sige, hvor meget Befolkningen er vorget, siden Hærløven af 1867 vedtoges, da Resultatet af den nys stedbundne Folketælling endnu ikke foreligger; men man tør vistnok, uden at frygte for at gjøre sig skyldig i Overdrivelse, gaa ud fra en Befolkning, der er omtrent 12 pCt. større, end den var 1867. Det forekommer mig dog, at det kun vilde være at stille Befolkningen paa samme Maade nu, som den stillede i 1867 overfor Forsvarsvæsenet, naar man gaar til en tilsvarende Forøgelse af Udgiften. Udgiften er ifølge den i Betænkningen Tillæg B. Sp. 910—12 stedbundne Opgjørelse for de to første Finantsaar efter Hærløvens Vedtagelse i Gjennemsnit henved 8,100,000 Kr. Forøger man dette Beløb i samme Forhold, som Befolkningen er tiltagen, altsaa med omtrent 12 pCt., kommer man op til lidt over 9 Millioner Kr., som er det Tal, som ogsaa det Mindretal, til hvilket jeg slutter mig, har ment, at man kunde gaa til som den Udgift, der kunde gaas ud fra som passende ved Behandlingen af det foreliggende Forslag. Nu blev det berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at man ogsaa maatte have i Grindring, at der forelaa Forslag til Lønningslove, som medføre en stigende Udgift, og at der altsaa burde holdes Noget disponibelt hertil. Men de foreliggende Forslag til Lønningslove hvile jo paa et helt andet Grundlag. De bero jo paa den Omstændighed, at Pengene have forandret deres Værdi, de bero paa, at 8 Millioner nu langt fra ere det Samme som i 1867, og ville vi altsaa ogsaa tage Hensyn til Pengenes forandrede Værdi, komme vi ligeledes til en Forhøjelse, om hvilken det jo er omvisteligt, hvor høit den skal anlæes til. I Almindelighed gjøres det gjældende, at Pengene have forandret deres Værdi siden 1867 med omtrent 20 pCt. Selv om vi holde os til en 15 pCt., hvad der vist er en moderat Betragtning, vil det jo føre til, at en Udgift paa omtrent 10,400,000 Kr. i Diebliffet reelt vil svare til den finansielle Byrde, som Befolkningen paatog sig ved Hærløven af 1867. Man kan jo ogsaa i denne Sag gaa en anden Vej for at komme til et noget lignende Resultat. Man kan se, hvor stor en Andel af de ordinære Statsindtægter, Udgifterne til Hærvæsenet udgjorde i de nærmeste Aar efter 1867. Man vil da finde, at den her i Betænkningen angivne Udgift i de to første Finantsaar efter Hærløvens Vedtagelse paa det Nærmeste svarer til 21 pCt. af den ordinære Statsindtægt, det vil sige, bortset fra Indtægten ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gjæld og bortset fra den overordnede Indkomstskat, altsaa i det Væsentlige de samme ordinære Indtægter, som nu have.

Wille vi nu se, hvor stor en Udgift vi ville komme til, naar vi ville gaa ud fra, at der passende til det foreliggende Niemed kunde anvendes 21 pCt. af Statsindtægten, da er Beregningen i dette Diebliffet lidt vanskelig derved, at der jo i de sidste 4 Finantsaar har fundet en ikke saa ringe Nedgang af Indtægter Sted, som imidlertid maa betragtes som grundet i extraordinære Forhold, der alt tilbøielig ere havede. (Berg: Ja, hvorfor det?). Jeg skal tillade mig at forklare det, fordi det viser sig efter den stedbundne Opgjørelse over Indtægten af Lødb- og Brænderiavgiften for det nu forløbne Finantsaar, at der er en Forøgelse i Indtægten i det foregaaende Aar, om jeg huffer ret, af 1,120,000 Kr., fordi det ligeledes har vist sig ved den foreløbige Opgjørelse af Statsjernbanernes Indtægt, at der er en betydelig Stigen i denne. Det tør vistnok antages, at Indtægten for det nu forløbne Finantsaar vil vise sig at være ikke saa lidt højere end for Finantsaaret 1878—79, og det er vistnok i hvert Tilfælde neppe overdrevent at gaa ud fra den Indtægt, som var i Finantsaaret 1877—78, saa meget mere, som det paa det Allernærmeste er den samme, som Gjennemsnitsindtægten for de 5 Aar 1872—77, nemlig 45½ Millioner Kr. Tager vi omtrent 21 pCt. deraf, komme vi op til en Udgift af over 9½ Millioner; men hertil kommer endnu et Moment, som ganske sikkert maa tages med i Beregning. Da Hærløven vedtoges i 1867, stod man med en meget betydelig Statsgjæld, som var paadraget ved den foregaaende ulykkelige Krig. Den finansielle Status var ved Krigen i 1864 forringet med over 60 Millioner Kr., og Renten deraf var omtrent 3 Millioner Kr. Denne Byrde havde man at bære dengang foruden den Byrde, man paatog sig at bære ved Hærløven. Nu er i de forløbne Aar en endog saa større Del af Statsgjælden afbetalt; medens Udgiften til Statsgjældens Forrentning i de nærmeste Aar efter 1867 omtrent var 10½ Millioner Kr., er den nu kun lidt over 7 Millioner Kr. Det vil altsaa ses, at der, ogsaa naar Hensyn tages hertil, meget godt kan gaas endel videre med Udgifterne til Forsvarsvæsenet, end hvad vi i nærværende Diebliffet udrede, uden at man behøver at frygte for at beskjære de Midler, som bør holdes disponible til andre Statsformaal. Ja, det vil endog saa ses, naar vi her holde os til en lignende procentvis Andel af Indtægterne, at der ved den stigende Indtægt bliver et absolut taget større Beløb disponibelt til andre Formaal, end der var tidligere. Jeg kan saaledes ikke se rettere, end at vi meget vel kunne finde den finansielle Grændse forsvaerlig, hvortil et Mindretal af Udvalget, som repræsenterer denne Side af Salen, er gaaet, og naar derfor et andet Mindretal i Betænkningen udtaler Ønsket om, at man kunde opnaa større Enighed